

**En
Nye Viise
om
Juule-Aftens Feyde
i Kiøbenhavn
1771.**

**Synges som:
Nu have vi sviret saa længe etc.**

*Vivat
Christian
den
Syvende!*

Trykt Aar 1772.

1.

Tys, Nordmænd! hvad fik vi at høre:
Vi skal nu ey meer giøre Vagt Paa Slottet;
Det Tydske skal giøre,
Vor Skiæbne er os forelagt:
Vi blant de Gevorbne skal stikkes,
Det ulmer i Nordmandens Bryst,
Men førend vi med dem indflikkes,
Vi forud vil vove en Dyst.

2.

Vor Oberst har os alt aftakket,
Berømt os for Troskab og Flid,
Vi har og med Taare ham takket,
Som altid var mod os saa blid;
Dog kan vi os ikke beqvemme

At vælge en ringere Post,
Langt heller saa vandrer vi hiemme
Til Norge i Kuld og i Frost.

3.

Har Nordmænd ey skrækket de Britter
Fordum i de Engelske Tog?
De Franske jo for dem og zitrer,
Da de Normandiet indtog?
Ja! Tydskland de har og besøget,
Og viist de har Mod i sit Bryst.
For os har de Tydske nu spøget,
Og søgt vores Ruin med Lyst.

4.

Men denne Lyst bør vi nu tæmme;
Kom Nordmænd! og viser jer Kløgt!
Mon vi ey de Tydske kan skræmme,
Og dennem indjage lidt Frøgt?
De tænker nu os at vil tvinge,
Som søger en ærlig Afkseed;
Vor Sag vi for Kongen vil bringe,
Han derfor ey blive kand vreed.

5.

Frisk Nordmænd! til Slottet nu haster,
At tale med Konningen Selv;
De giorte Tilbud vi forkaster,
Og sige vil straxen Farvel.
Faaer vi ikke Kongen i Tale,
Det giælde skal Liv eller Død;
Ey Nordmænd skal segne i Dvale
For Höll og for Teufels Udstød.

6.

Alt færdig de vare paa Vagten,
Enhver stod parat paa sin Post,
De Norske dog lærte dem Tacten,
Og gav dem modbydelig Kost.
En Herrold blev til dem udsendet,
Men de vil ey lystre hans Snak,
Til Kongen selv har de sig vendet,
Hans Løfte modtog de med Tak.

7.

Hvi skiælver du stakkels Hr. Græve,
For Nordmænders ringe Antal?
Dig skræmmer den knyttede Næve
Og alt hvad de byder til fahl;
De kom med Bajonetten paa Flinten,
Og vil flux til Kongen indgaae;
Her hielper ey Udflugt og Finten,
De Norske sin Fremgang maa faae!

8.

Alt, Himmel! hvad er det de vove?
De gjør jo forbausende Skrit?
Liv-Vagten tog Afskeed fra Hove,
Da gjorde sin sidste Visit. —
Din Skare for dem maa da bukke,
Ey Slots-Porten for dem kan staae,
Vil I ikke Porten oplukke,
Da Steene den aabnet skal faae.

9.

Søg Græve dig et andet Sæde,
Bliv ikke paa Christiansborg,
Thi ellers du vistnok vil græde

Og føle en nagende Sorg;
Du mindes de kiække Matroser,
Som endog til Hirschholm udgik,
Du ey deres Dristighed roser,
Af Kongen de Tillæg dog fik.

10.

Nu raabte din Skare paa Fanden?
Mon han nogen Skade jer gjør?
Jer skader langt mere Nordmanden,
Som eder anfalde nu tør,
En Officier lar sig tilsyne
Til Hest, og med skrækkende Ord,
Han bander, med Eeder han lyner,
Med Pidsken han giøre vil Mord.

11.

Han skiælder, han truer og larmer:
Der Teufel! hvad er det I vil?
I Hunde for meget os harmer —
Her blev da et buldrende Spil:
Een Nordmand tog sex af de Kale,
Med Næven han viiste dem bort,
Af Skræk faldt de andre i Dvale,
De Norske med Feyden foer fort.

12.

Kort: Vagten for Dem maatte vige,
Paa Slots-Gaarden træder de ind:
Har man vel før hørt slige Krige?
Mon de ey er rasende blind?
Men see! de vandt Seyer med Ære,
Og nøde en værdig Afskeed;
Selv Kongen dem naadig vil være,

De gik ifra Slottet med Fred.

13.

Da Slots-Vagten dem ey kan holde,
En mindre Vagt viiser sin Magt:
Men disse maat Næve-Slag tolde,
Og Nordmanden gjør dem forsagt,
Deres Brødre, som disse har grebet,
De ogsaa af Vagten udtog,
Thi Kongen med Fred dem bedrevet.
Og om sig som Løver de slog.

14.

Liv-Vagten foer frem i sin Iver,
Matrosen og stødte til dem,
Som Venner Forsikring de giver:
De vil dem nu hielpe med Klem;
De veed, dem har Ret med at fare,
Og hævne vil Nordmænds Fortræd,
Men disse til hine dog svare:
Os Kongen alt givet har Ræt.

15.

Derpaa syntes Feyden at stilles,
Og Drikke og Mad blev dem sendt,
Paa Fryds-Instrumenter der spilles:
At Feyden blev lykkelig endt.
Graahærded' tog Deel i den Glæde,
Og raabte: Vivat Christian!
Ja, Mængden Halleluja qvædde,
Te Deum udsjunget hver Mand.

16.

Stor Opsigt det gjorde i Staden,

Juul-Aften var mange forsagt;
Hr. Græven kom da ey paa Gaden;
Han frøgtet for Normandens Magt,
I Skiul han da kryber, og ventet
Af Nordmænd ey saadan Opstand,
Som alle den Roes har fortienet:
De alle stod fast som een Mand.

17.

Det Godt er, at Tordenen bromler,
Skal Lande af Trold ey forgaae;
Hvor meget end Ondskaben skumler,
For Sandhed den vige dog maa.
Sandt! Løvens Folk haver en Lyde:
Sin Hensigt de have vil frem;
Og derfor tør ofte udbryde,
At vinde sin Villie med Klem.

18.

Men Ærlighed hos dem dog findes,
Og Troskab mod deres Monark;
De ikke saa læt overvindes,
De viger ey Plads eller Mark:
Før Døden skal Læberne blegne,
Før Kuglen i Brystet skal gaae,
De før for Bajonetten vil segne,
Før Fienden sin Fremgang skal faae.

19.

Saa tappre, o Nordmænd! forbliver,
Victoria blir da jers Priis,
Da I Efterslægten opliver,
At træde i Forfædres Viis.
Juul-Dagen sidstleden og hørtes

Af mange Oprigtiges Mund
Lovsange, saa Hierterne rørtes,
For Eders saa tappe Paafund.

20.

See! Kongen Han hørte jers Bønner,
I nøde med Ære Afskeed;
Som Løvens Helt-artede Sønner,
Saa vær da til Døden bereed
For Kongen og Thronen at stride,
Og spar ikke Liv eller Blod,
Da Kongen paa Eder kand lide,
Og elske vil Jers Løve-Mod.